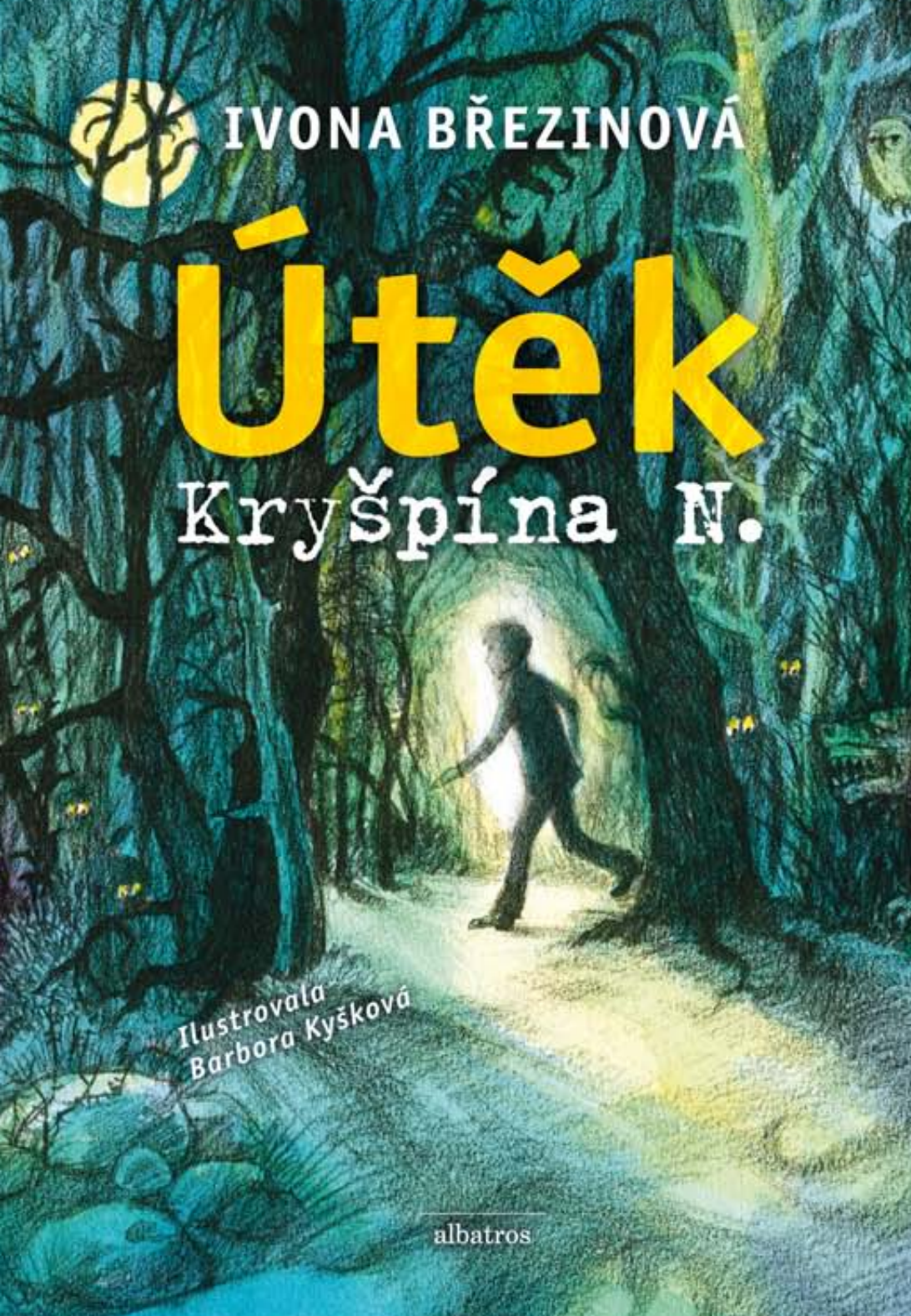

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a forest at night. A path leads from the bottom towards a bright, glowing tunnel entrance in the distance. A small figure of a person is running away from the viewer towards the light. The trees are dark and gnarled, with some small, glowing yellow lights scattered among the branches. In the top left corner, there is a yellow circle with dark, branching lines inside, resembling a stylized moon or a tree. The overall color palette is dominated by dark blues, greens, and blacks, with the bright yellow of the title and the tunnel light providing a strong contrast.

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

Ilustrovala
Barbora Kyšková

albatros

Albatros

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

IVONA BŘEZINOVÁ

Útěk

Kryšpína N.

*Ilustrovala
Barbora Kyšková*

Albatros

© Ivona Březinová, 2014

Illustrations © Barbora Kyšková, 2014

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-03712-7

„TAK SI TO JEŠTĚ JEDNOU ZOPAKUJEME,“ pronese trpělivě nadpraporčík Bárta a zpříma pohlédne na jedenáctiletého chlapce před sebou. „Po večeri jste měli osobní volno a hráli jste hry na mobilu. Je to tak?“

„Na tabletu,“ opraví ho kluk trochu nesvůj, s policistou totiž mluví poprvé v životě.

„Aha. Takže na tabletu,“ udělá si nadpraporčík poznámku v notesu.

„A... taky...“

„Co taky?“

Kluk zaraženě mlčí.

„Podívej, Denisi, musíš mi říct úplně všechno, jasný? Každá maličkost může být důležitá. Důležitější, než si třeba dokážeš představit. Takže co?“

„No... prostě... neměli jsme osobní volno, ale zaracha,“ hlesne kluk pořád ještě nejistým hlasem.

„Zaracha? Chceš mi říct, že jste tu byli za trest? Proč?“ zbystrí nadpraporčík.

„Že jsme odpoledne na vycházce házeli šišky po jedný ženský. Teda paní,“ opraví se Denis, a jak mu náhle roste kuráž, rychle dodává: „Kdo se trefil, nesměl po večeri zůstat v jídelně na večerní program. Pff! Stejně jsou to vždycky

kraviny pro mrňata. Luďa se netrefil a musel do jídelny, chudák.“

„Takže, když se to tak vezme z tvého pohledu, vy jste vlastně na pokoji zůstali za odměnu,“ mne si nadpraporčík nos, aby zakryl pobavený úsměv.

Vzápětí opět zvážní, na legrácky teď není čas.

„Kryšpín se trefil?“ ptá se jakoby mimochodem.

„Ten? Ten by se netrefil ani do slona. Je totálně...“

„Totálně co?“

„Nemožnej!“ vyhrkne Denis.

Větve ho chytají za rukávy. Au! Jedna ho s vyceněnými zuby sekla trnem. Kryšpín prudce škubne, aby bundu uvolnil. Představuje si zvuk trhající se látky. To zas bude řečí! A není to fuk? Stačí odvrátit hlavu a svět slov se vypne.

Prodírá se roštím už nejmín hodinu. Možná dvě. Anebo taky jen půl. Noční čas plyne jinak. Chybí mu záchytné body. Kryšpína náhle napadá, že tahle noc třeba nikdy neskončí. Vždyť i les před ním se zdá být nekonečný. Totálně nekonečný, řekl by Denis. Možná se bude nepřátelským trnům prodírat až do konce života.

V tu chvíli ho i přes rychlý pohyb přepadá zima. Zimomřivě si přitáhne bundu k tělu. Škoda že cestou někde ztratil kšiltovku. A co! Stejně nehřála. Kryšpín cítí, že chlad vychází z břicha. Vnitřnosti se mu úplně tetelí.

Nevěděl jsem, že strach studí, zastaví se překvapeně. Rád by se rozhlédl, zaposlouchal...

Má pocit, že v dálce zahoukala sova. Sýček? Učitel jim jednou ve škole pouštěl nahrávky ptačích hlasů, měl dávat větší pozor. A teď! Teď zaslechl vytí vlka. Nebo je to pes? Ne,

vlk. Určitě je to vlk. Zná ten zvuk z televize. Trne hrůzou a trní netrní, prudce vyrazí vpřed. Utéct! Před vlkem. Před klukama. Před vším.

„Něco nového, Valtře?“ vzhledne velitel zásahu Bárta s nadějí ke kolegovi, který právě vchází do dveří.

Odpovědí je mu unavené zavrtění hlavou.

„Kluci zatracený,“ uleví si Bárta rozhořčeně.

„Kluci? Snad jeden ne,“ utrousí kolega a v duchu přemýšlí, že udělat tohle jeho syn, zčerstva by si ho pěkně podal. Pokud by se ovšem našel, píchne ho vzápětí rozechvěle u srdce. „Jenom si loknu horkýho čaje a hned zase jdu. V terénu je nás momentálně pět. Posily a pes dorazí až ráno.“

„Já vím,“ promne si Bárta nevyspáním zarudlé oči. „Můžeš mi zavolat dalšího z těch kluků, prosím tě? Dík.“

Za Valtrem zapadnou dveře a Bárta si zhluboka vzdychne. Na přímou otázku, jestli někdo o Kryšpínově zmizení něco neví, celá třída sborově mlčela.

„Musím je proklepnout jednoho po druhém. Třeba se podaří zjistit, co se stalo a kam mohl jít,“ dumá si sám pro sebe.

„Tak ty jsi Luděk,“ změří si nadpraporčík Bárta pohledem rzka, který se usadil na protější rozvrzané židli.

„No, spíš Luďa,“ ozve se s náznakem nespokojenosti.

„Jsi ubytovaný na pokoji s Kryšpínem, Luďo?“

„Nee, já nee,“ brání se kluk vehementně.

Jako by to snad byla ostuda, či co.

„Ale zaracha jsi večer neměl. Kvůli těm šiškám, myslím,“ říká Bárta a hned dodá: „Prý ses do té paní netrefil.“

„Náhodou, trefil,“ nafoukne se zrzoun. „Akorát že to vychna neviděla.“

„Jo tak,“ přikývne Bárta a udělá si poznámku. „Kryšpína taky neviděla?“

„Co já vim,“ trhne kluk rameny.

„Hele,“ ztiší Bárta hlas a trochu se ke klukovi nakloní, „už jste objevili ten starý posed na horním konci velké mýtiny za hájovnou?“

„Jakej posed?“

„A co krmelec? Je kousek od rozcestí.“

„Nevim vo žádným krmelci,“ odsekne kluk. „Jsme tu teprve dva dny. Zatím to tu vůbec neznáme. Jenom kolem chaty.“

„Aha. No jo, vlastně,“ kýve Bárta chápavě hlavou a jakoby nenápadně prohodí: „Takže o té jeskyni asi taky ještě nevíte.“

„Vo jeskyni? Tady je nějaká jeskyně? Tý jo, to je teda husť!“

Tahle informace Luďu očividně zaujala, přemýšlí Bárta, ale v duchu musí uznat, že z klukovy reakce je zřejmé, že o její existenci nemají školáci ani tušení.

Když ne tenhle, tak Kryšpín o ní tuplem nevěděl. Takže zase nic. Valtr s chlapama by to tam sice měli pro jistotu prolézt, ale moc šancí tomu nedávám. Spíš to vypadá, že kluk šel jen tak nazdařbůh. Což je blbý. Nemáme se čeho chytit.

„Tak můžu?“

„Co prosím?“ vytrhne se Bárta konečně z úvah.

„Ptal jsem se, jestli už můžu jít,“ zvýší Luďa netrpělivě hlas.

„Jo, jasně, promiň. Jen jdi.“

Hanka sklesle sedí na chodbě vedoucí z jídelny k pokojům. Tvrdé opěradlo kovové židle ji bolestivě dloubá do zad, a ona se ani nepohne. Naschvál. Za trest. Ale pak jen s úsměškem určeným sobě samé zavrtí hlavou a pomyslí si: Jako by snad nepatrné trýznění, které je vlastně jen chvilkou nepohodlí, mohlo moje selhání vykoupit! A že je to její selhání, Hance nikdo nevymluví.

Ne, tohle se nemělo stát. Nejlepší by bývala udělala, kdyby práci noční vychovatelky odmítla. Povinnou praxi kvůli zápočtu si klidně mohla splnit ve školní družině, a ne hned jet s páťáky na školu v přírodě někam do tramtárie, kde je to kolem samý les. Taky neměla souhlasit s tím zákazem večerního programu, uvědomí si trpce. Jenže denní vychovatelka úplně běsnila. A kvůli čemu? Kvůli několika hozeným šíškám! Kdo ví, co se pak v tom pokoji po večeri dělo.

„Hanko?“ položí jí Hynek chlácholivě ruku kolem ramen.

„Nech mě,“ setře se ho prudce. „Nech mě být!“

„Nemůžeš za to, že Kryšpín zmizel,“ domlouvá jí mladý učitel hlasem napjatým starostí.

„Ne? A kdo teda? Kdo tu měl vykonávat práci noční vychovatelky? Já. Kdo ale kontroloval pokoje až skoro v jednu v noci? Já! A kdo si měl už při večerce všimnout, že s Kryšpínem není všechno v pořádku? Já!! Tak mě laskavě přestaň utěšovat. Jestli se Kryšpínovi něco stalo, tak mě právem zavřou. Vůbec jsem sem neměla jezdit,“ zlomí se jí hlas do roztráseného pláče.

„Prosím tě, musíš to tak hrotit?“ houkne Hynek rozmrzele. Sám by potřeboval uklidnit, a ne ještě mírnit emoce přítelkyně. „Chtěli jsme přece být spolu. A Kryšpín se najde, uvidíš,“ pokouší se znovu najít laskavý tón.

„Uvidíš, uslyšíš... jako on, že jo?“ sekne po něm Hanka zlým pohledem.

Temnotou lesa chvílemi prosvítá mihotání měsíce. To jak se kmeny stromů střídavě staví svitu do cesty. A taky větve zmítané větrem, který nečekaně vystrčil drápky. Působí to přízračně. Jako kdyby Kryšpína shora sledovalo nějaké ohromné zvíře, které tu a tam mručivě přivře oči. Mručivě? Jak vlastně zní mručení? Kryšpín se zastaví a prudce pohodí hlavou, aby zahnal nepříjemnou představu.

Ale sotva se znovu pohne, světlo se opět dá do pohybu. Čím rychleji Kryšpín utíká, tím je i lesní stroboskop bláznivější. Až z toho má mžitky před očima a pociťuje i slabou nevolnost. Kdyby teď nezastavil, snad by omdlel. Zavírá oči a za víčky vidí už jen doznívající záblesky. Šelmám přece ve tmě svítí oči, nebo ne? Šlehaají v nich miniaturní ohýnky. Jenže tady nejsou žádné ohýnky. Jen temný les pruhovaně prosvícený měsícem.

„Jako zebra. Nebo tygr,“ zašeptá, ale zvuk vlastních slov neslyší.

Zvuky zmizely. I hluk jeho zrychleného dechu. Prostě se z jeho představ vypařil. Přitom když si sáhne na hrud', cítí, jak zběsile mu bije srdce. Dlaní vnímá sípot vlastních plic. To musí být ale rachot!

Kryšpín se bojí pohnout. Dokud stojí, pak to velké pruhované zvíře spí. Nebo nehybně civí. Ale nemrká. Pomalu, krůček po krůčku se Kryšpín šine do tmavého houští. Opatrně zalézá jako tvor, který nechce být spatřen a chycen. Zase by ho svázali.